

[Formanden.]

Forslag til lov om forlængelse af midlertidig lov nr. 119 af 23. marts 1948 om ændringer i kapitel VI i lov nr. 107 af 31. marts 1932 om apotekervæsenet,

forslag til lov om erhvervelse eller bevarelse af indfødsret uanset bestemmelserne i lov nr. 379 af 12. juli 1946,

forslag til lov om indfødsrets meddelelse, forslag til lov om erhvervelse og fortabelse af indfødsret,

forslag til lov om ændringer i lov nr. 53 af 10. marts 1938 om foranstaltninger mod smitsomme sygdommes indførelse i riget,

forslag til lov om ændring i lov for Færøerne nr. 405 af 21. november 1939 om tvungen tuberkuloseundersøgelse af fiskerskibes mandskab og

forslag til lov om udskydelse af genforelæggelse af lov nr. 87 af 21. april 1914 om embedslægevæsenets ordning, jfr. lov nr. 433 af 19. september 1945.

I skrivelse af dags dato meddeler ministeren for offentlige arbejder, at han i folketinget har fremsat:

Forslag til lov om bemyndigelse til foretagelse af visse ekspropriationer m. v.

Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede indenrigsminister, for at han kan fremsætte de nu anmeldte lovforslag.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg skal herved tillade mig for det høje landsting at fremsætte *forslag til lov om erhvervelse og fortabelse af indfødsret.*

Den gældende indfødsretslov af 18. april 1925 har gennem længere tid været genstand for kritik. Allerede under rigsdagsforhandlingerne rettedes der således indvendinger mod dens princip om, at den gifte kvinde i statsborgerlig henseende følger sin mand, og i de forløbne år er denne kritik blevet fornyet fra forskellig side, bl. a. af kvindeorganisationerne, som har rejst krav om, at der også på dette område indføres en ligestilling mellem kønnene. I de senere år har man desuden både her i Danmark og i andre nordiske lande diskuteret spørgsmålet om indførelse af en fælles nordisk statsborgerret.

Da man efter den anden verdenskrigs slutning anså tiden for moden til en revision af indfødsretsloven, blev sagen taget op til behandling på et møde i Oslo i marts 1946 mellem Danmarks, Norges og Sveriges udenrigsministre. Der blev i fortsættelse heraf ført orienterende forhandlinger mellem repræsentanter for de tre lande, og i hvert af disse nedsattes der et sagkyndigt

udvalg med den opgave i samarbejde med de andre udvalg at overveje og fremsætte forslag om en ændring af den gældende indfødsretslovgivning. Det har under disse udvalgs arbejde vist sig muligt at opnå enighed om alle væsentlige spørgsmål, og udvalgene har derfor kunnet afgive en fælles betænkning med lovudkast, der bortset fra reglerne om naturalisation og fra overgangsbestemmelserne er fuldstændig enslydende. Betænkningen er kort før jul blevet omdelt blandt den høje rigsdags medlemmer.

Det foreliggende lovforslag er på alle punkter overensstemmende med de delegeredes udkast, og jeg kan derfor i enhver henseende henvise til de i betænkningen fremsatte betragtninger. Jeg skal derfor her indskrænke mig til at redegøre for forslagens mere principielle ændringer. Det kan for det første nævnes, at man har anset det for naturligt og stemmende med de faktiske samfundstilstande at ligestille mand og kvinde på statsborgerrettens område, en ordning, der allerede kendes i adskillige lande, bl. a. i USA, Det britiske Rige, Belgien og Frankrig. Efter forslaget medfører en fremmed kvindes ægteskab med en dansk mand derfor ikke automatisk dansk indfødsret for kvinden, sådan som det hidtil har været tilfældet. Ligesom fremmede mænd kan en fremmed, men danskgift kvinde kun opnå indfødsret ved naturalisation. Udvalget har — som det fremgår af betænkningen — overvejet, om ikke man skulle foretrække en regel svarende til den engelske, hvorefter den fremmede kvinde kan erhverve sin mands statsborgerret ved en ensidig erklæring. Men man er — navnlig efter svensk og norsk henstilling — enedes om at gennemføre kvindens ligestilling med manden på dette punkt fuldtud og kræve naturalisation. Jeg vil dog gerne i denne forbindelse pege på, at det for danskgifte kvinder, som altså efter de nugældende regler automatisk bliver danske statsborgere, vil være rimeligt at forkorte de sædvanlige naturalisationsfrister meget betydeligt.

Ligestillingen mellem mand og kvinde medfører omvendt, at en dansk kvindes giftermål med en udlænding efter forslaget normalt ikke vil bevirke fortabelse af hendes danske indfødsret, selvom hun ved ægteskabet automatisk erhverver mandens fremmede statsborgerret.

Indfødsretten fortages dog, hvis hun i henhold til vedkommende lands lovgivning samtykker i dennes erhvervelse under en eller anden form, f. eks. ved at andrage om naturalisation eller ved at fremsætte begæ-